

[Arbejdsministeren.]

løshedskasserne — går ind for en lovbestemmelse, der muliggør oprettelsen af landskasser som de omhandlede. For det vil jo — som jeg allerede har anført — være uhyre svært at gennemføre den samme effektive kontrol overfor sådanne kasser som overfor de normale fagkasser. Og svækkes kontrollen over for een kasse, vil det nemt kunne få følger for hele det kontrolsystem, der på dette område er opbygget.

Og så vil jeg iøvrigt gerne understrege, at det, der i denne forbindelse er det afgørende for mig, er, at en bestemmelse som den foreslåede må anses for skadelig, ja, i princippet ødelæggende for arbejdsløshedsforsikringen. Som jeg allerede har nævnt, bygger loven foruden på opdelingen i faglig begrænsede kasser på, at såvidt muligt alle et fags udøvere uanset den enkeltes risiko for ledighed samles i deres fags kasse. At denne forudsætning er opfyldt, har fagforeningerne draget omsorg for ved at gøre det til en pligt for deres medlemmer at være medlemmer af fagenes arbejdsløhedskasser. Kun herved har kasserne fået det fornødne økonomiske grundlag.

Oprettelse der nu en eller flere landskasser, omfattende alle fag, vil der kunne opstå en usund konkurrence både mellem disse kasser og de eksisterende kasser og mellem disse kasser indbyrdes, ligesom der kan spekuleres i indmeldelse og udmeldelse i sådanne kasser, alt efter som risikoen veksler indenfor de forskellige fag. Man har ingen sikkerhed for, at en landsomfattende, ikke fagligt begrænset kasse, således som de anerkendte fagkasser, får en jævn medlemsbestand. Det kan tænkes, at en sådan kasse fortrinsvis vil komme til at bestå af personer med ringe eller ingen udsigt til ledighed, og så får fagkasserne lov til at beholde de arbejdere, som af den ene eller den anden grund har større ledighed og derfor medfører store byrder for kasserne. Men der er også mulighed for, at en sådan landskasse kan komme i særlige vanskeligheder, fordi der ikke er sikkerhed for, at de medlemmer, der ikke er udsat for synderlig arbejdsløhedsrisiko, forbliver i kassen, hvis denne kommer i økonomiske vanskeligheder.

Hvis man kunne tænke sig, at sådanne ikke faglige landskasser opnåede en mere betydelig tilslutning, ville grundlaget under hele vor arbejdsløshedsforsikring blive røkket. Vil man nu sige, at kristelig arbejdsløhedskasse, medens den var statsanerkendt, ikke opnåede større tilslutning, men levede sit eget liv uden på nogen måde at bringe den almindelige arbejdsløshedsforsikrings-

ordning i fare, så kan jeg svare: „Nej, lykkeligtvis“. Men det var hverken kassens eller lovbestemmelsens skyld, og man kan ikke se bort fra de meget store principielle betænkeligheder, der knytter sig til en bestemmelse om landskasser uden faglig begrænsning, eller lukke øjnene for den fare, som en sådan bestemmelse indebærer for, at den arbejdsløshedsforsikring, vi har, ødelægges, uden at der er noget at sætte i stedet.

Det er specielt med henblik på kristelig arbejdsløhedskasse blevet anført, at det er urimeligt, at folk, der af religiøse grunde ikke ønsker at være medlemmer af de eksisterende fagkasser, skal være udelukket fra at få anerkendt en særlig kasse. Efter min opfattelse er der ikke noget som helst hold i dette argument. Arbejdsløhedskasserne blander sig ikke i deres medlemmers religiøse forhold; det er jo indlysende, at tusinder af troende lønarbejdere står som medlemmer af de statsanerkendte arbejdsløhedskasser uden at føle dette medlemsskab som stridende mod deres samvittighed — tværtimod, kan man sikkert for manges vedkommende sige. Det forekommer mig derfor ganske urimeligt at lægge vægt på disse synspunkter ved spørgsmålet om anerkendelsen af arbejdsløhedskasser.

Endvidere har det til støtte for en lovbestemmelse som den, der er indeholdt i det foreliggende forslag, været anført, at det er stridende mod foreningsretten at afskære de omhandlede landskasser fra statsanerkendelsen. Heller ikke dette synspunkt kan jeg anerkende. Det står enhver gruppe af arbejdere frit for at slutte sig sammen i arbejdsløhedskasser, men heri ligger dog ikke, at enhver arbejdsløhedskasse bør have statsanerkendelse.

Når jeg til slut understreger, at det er min faste overbevisning, at det fremsatte forslag er overflødig, at det vil give anledning til administrative og praktiske vanskeligheder på en række punkter, og — først og fremmest — at det i sin konsekvens vil være til den største skade for arbejdsløshedsforsikringen her i landet, vil de ærede medlemmer forstå, at jeg på det kraftigste må afvise dette forslag.

Ordføreren for forslagsstillerne (Sønderrup): Når der er tale om den sag, hvormed vi i dag beskæftiger os, kan der være god grund til indledningsvis at understrege, at ihvorvel spørgsmålet om ligelige vilkår for adgang til beskæftigelse i disse dage igen er blevet aktuelt som følge af de stedfundne afskedigelser deroppe i klitplantagerne i Thy, er spørgsmålet ingenlunde nyt. Det